

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 14 του Μάη 1908

ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 198

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ. Στην νύκτα Ειρήνη Α. Δενδρινό.

ΑΔΕΕ. ΠΑΛΛΗΣ. Θουκυδίδης (συνέχεια).

ΕΡΜΟΝΑΣ. Γράμματα από την Αθήνα.

Γ. ΑΒΑΖΟΣ. Το ψυχικό της γάτας.

Μ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ. Στη χώρα του χάλκινου ειδώλου.

ΤΙΜ. ΣΤΑΘ. Αθηναϊκή ζωή—Περί γράμματα.

Φ. Α. Οι άμαρτωλές.

ΜΗΤΣΟΣ ΑΝΘΕΜΗΣ. Το παλάτι.

Δ. ΚΙΓΚΙΝΑΤΟΣ. Έργα και Ημέραι—Τυφλοί...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ. Το συγνεφάκι.

ΜΙΧ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ. Ειλιόνες και Σκέψες (Βράχοι—Χλόη).

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Τα δημοτικά μας τραγούδια στο Δημ. Θέατρο.

ΣΤΑΘΗΣ ΔΗΜΑΣ. Τα διδαχτικά.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέκας Αρβανίτης. Παύλος Αρτέμης. Βασιλέντης. Γ. Σ. Ζουφρές. Ρ. Φιλόρας.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πρόματα (Λούλο πολιτικών ανιάτων—Οι νευρικοί—Για την εκλογή...—Ο π ά ν τ ω ς κ. Κρησινίτης—Βλογία άλλ Πλην).

ΔΑΣΚΑΛΟΠΑΖΑΡΟ—ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΟΙ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

Η Βουλή επικύρωσε δυο άμαρτωλές εκλογές, της Τήνος και της Πάλλης, τους έδωσε δηλ. το συχωροχάρτι. Πρώτη φορά που γίνεται αυτό το κακό στο Ρωμαίικο, να επικυρωθούν παράνομες, άμαρτωλές εκλογές, κι ο Θεοτόκης πρέπει να κρεμαστεί γιατί απέβησε στην πολιτική ιστορία του τόπου μας, γιατί έβρισε έμάς τους δούλους του Νόμου, που τὰ θέλουμε δλα δίκαια, δλα νόμιμα, δλα άρμονικά και που χαλνοούμε τον κόσμο όταν ξαντικρύσουμε και την παραμικρή παρανομία να λερώνει τη νομιμότητα ζωής μας.

Πρώτη φορά που γίνεται αυτό!... Δε ντρεπόμαστε νάν τὸ λέμε; Δέν κοκκινίζουμε; Ό,τι κάνει σήμερα ο Θεοτόκης, τόκανε χτες ο Ράλλης, θάν τὸ κάνει αύριο ο Ζαΐμης τὸ ίδιο κι ἀπαράλλαχτο γίνεται πάντοτε ἀπὸ τότε που ὑπάρχει Ρωμαίικο και θὰ γίνεται πάντοτε δσο τὸ ξεχαρβαλωμένο αὐτὸ Ρωμαίικο θὰ βαστιέται στη ζωή. Μόνο που ἀλλάζουνε, ἔτσι για τὴν ποικιλία, τὰ πρόσωπα. Τὸ ἀκρατήριο δμως μένει πάντα τὸ ίδιο, Ρωμαίικο, πότε χεροκροτώντας όταν τὴν παρανομία τὴν κάνει ο πολιτικός του ἀρχηγός και πότε ξεσπάζοντας σὲ κωμικότητα θυμὸ όταν ἡ παρανομία γίνεται ἀπὸ τοὺς ἀντίθετους.

Ἡ Ἀντιπολίτευση σκίζει τὰ ρούχα της για τὴν παρανομία, ἀλλὰ ποίος τὴν πιστεύει, ἀφοῦ δλοι τὸ ξέρουμε πὼς τὰ ίδια θάκανε κι αὐτὴ ἂν τύχαινε νάχει τὴν πλειονοψηφία και ἔταν ἀναγκασμένη νὰ ὑποστηρίξει ἕνα δυὸ φίλους της βουλευτάδες που μπαίνανε στὴ Βουλὴ παράνομα; Ὁ Τύπος βγάζει στριγγιές φωνές, μὰ ποίος τὸν ἀκούει πιά τὸν τύπο, ποίος τὸν πιστεύει, ἀφοῦ δλοι μας τὸν βλέπουμε νὰ κυλιέται νυχταμέρα στὸ ψέμα, νὰ θρέφεται μ' αὐτὸ και μ' αὐτὸ νὰ μᾶς θρέφει;

Ἐνα χέρι μοναχὰ μποροῦτε νὰ τὸ σταματήσει τὸ κακό, νὰ βάλει τὸ κάθε τι στὴ θέση του. Μιὰ γροθιά μᾶς χρειαζότανε που ἦ νὰ κατεβεί ἀπὸ πάνω, ἦ νὰ ὑψωθεί ἀπὸ κάτω. Μὰ τὸ χέρι αὐτὸ τὸ δυνατό, τὸ δίκιο, τὸ βλογημένο, δὲ φαίνεται και θάργῃσει νὰ φανεί. Τὰ χέρια τοῦ λαοῦ εἶναι μουδιασμένα και δὲ γροθιάζονται. Τὸ ἄλλο γέρι, τὸ ἀπὸ πάνω, εἶναι ἀβρὸ, εὐγενικό, και δὲν καταπιάνεται μὲ πρόστυχες γροθιές. Κ' ἔτσι ἡ Βουλὴ μας ἡ καμαρωμένη τραβᾷ ἡσυχα κι ἀνεμπόδιστα τὸ δρόμο της.

Ξαφνιαζόμαστε μὲ μιὰ δυὸ άμαρτωλές εκλογές. Τρομάρα μας! Σὰ νὰ εἶναι ποτε δυνατό νὰ ξεχωρίσεις σ' ἕνα άμαρτωλὸ και κολασμένο σύνολο μιὰ ἢ δυὸ μικροαμαρτίες!...

Φ. Α.

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΔΡΙΝΟ

Σοβαρή πὼς τώρα ἐγίνηκες
Μοῦ τὸ λὸς και τὸ πιστεύω,
Ἄν και τέτοια σοβαρότητα
Μ' ἀπορία σὲ σὲ γυρεύω.
Μοιάζει τάχα στὸ κορμάκι σου,
Στ' ἀλαφρὸ περπάτημά σου,
Στὴν σπιδόβολη ματιά σου
Χαρακτήρισμα ὡς αὐτὸ;

Σάν τ' ὠραῖο πουλάκι, πῶπλάσε
Γιὰ ψηλὰ ταξίδια ἢ Φύση,
Βόσκει χάμου, ξημερόνοντας,
Δίχως χόρτο νὰ λυγίσῃ,
Ὅλοι, ναί, τὸ κράζουν στόλισμα,
Ζωντανὴ χαρὰ τοῦ τόπου,
Ἄλλ' ἰδέα δὲν ἤρθε ἀνθρώπου
Νὰ τὸ κράξῃ σοβαρό.

Εἶσαι τέτοια. Μὴ φαντάζεσαι,
Πὼς μορφή λαβαίνεις ἄλλη
Κάθε τόσο ἀνασηκόνοντας
Τὸ διπλό σου ματογυάλι;

Παντελῶς ἐκεῖθε ξάστερα
Τὰ ματάκια σου γελοῦνε.
Τύφλαις νᾶχουν ὄσοι ποῦνε,
Πὼς τὰ βλέπουν σκυθροπά.

Γιατὶ ξάφνου σάν παιδόπουλο,
Ποῦ βαρέθηκε νὰ παίξῃ,
Φλογισμένη πᾶς και καθέσαι
Στοῦ γραφείου σου τὸ τραπέζι;
Νὰ μοῦ δώσης ἄλλη ἀπόδειξη
Τώρα πειὰ δὲν εἶναι χρεια;
Ναί, τὸ βλέπω: μ' εὐκολία
Γράφεις ἔργα σοβαρά.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἄγαπητή μου Σοζόγκα,

Βρέχει ἀπόψε. Τῆς βροχῆς ἡ δροσερὴ χλωμάδα ἔχει σιγαλιάσει τὴν Ἀθήνα. Καί σου γράφω καθισμένος κοντὰ στὸ παρθέρι τ' ἀνοιχτὸ για νὰ μοῦ ἔρχεται ὅλη τῆς βρεμένης γῆς ἡ μυρωδιὰ και για νὰ κουθεντιάζω ἔτσι πότε μὲ σένα και πότε μὲ τὴ φίλη μου τὴ βροχῆ. Καί δὲν ξέρω γιατί κάποτε κάποτε τῆς βροχῆς τὸ γλυκοστάλαγμα μοῦ θυμίζει τὴ φωνή σου κι ἄλλοτε πάλι μοῦ φαίνεται νὰ καταλαβαίνω ἀπόψε καλύτερα τὴ φίλια σου που διάθηκε σὰ βρόχινη δροσολαλιὰ πάνω ἀπὸ τῆς ζωῆς μου τὰ ἐρημοτόπια.

Καί βρίσκω πὼς ἔχω πολλὰ ν' ἀκούσω μὲς τῆς βροχῆς τὸ ψιλοδάκρυσμα. Μιλιὰ για τὶς θλιμένες ὠρες και τὶς χειμωνιάτικες λιγοψυχίες τῆς ζωῆς, μιλιὰ για τὶς πάλιες ἱστορίες που ἀγάλια ἀγάλια ξεθωριάζανε μέσα μου, για τὰ παρκαμῖθια τὰ ζωτικά που τ' ἀκούγαμε παιδιὰ στὴν πυροστιά περίγυρα, για τοὺς μεγάλους ἐνθουσιασμούς που μ' ἀντρεῖυαν ἄλλοτε, για τοὺς θεοὺς που πέθαναν και τὶς θάλασσες που ποτε δὲ θ' ἀρμενίσουμε, κι ἀκόμα πιὸ βαθιὰ για τὸν καιρὸ που ζῶσε σάν ἀγγίμι ο ἀνθρωπος μὲς τὰ δάση τὰ τιτάνεια και παράδερνε μισόγυμνος μὲ θεριά κι ἀνεμοβρόχια.

Ἄκου τώρα, — σὰ μάλιστα πηδηχτὴ κοντοχορεύει πάνω στὰ κεραμῖθια τὰ γυαλιστερά κι ἀπαλά στις σταλαμίδες στάζουν ἀναφυλλητά. Τὴ νοιώθω τὴ βροχὴ νὰ μὲ γητεύει σὰ νεράιδα και μὲ καινούριους ρυθμούς νὰ μοῦ ξεγᾶ τὴ ζωὴ—θὲς φύση θὲς ἱστορία θὲς δικές μου θυμησες για φαντασίες. Καί μοῦ ἔτυχε νὰ καταλάβω τὴν κλεφτοπατούσα μουσικὴ τῆς βροχῆς—και κάποτε τοὺς ξαγριωμένους θυμούς της—στὰ πιὸ ἀπόμακρα μέρη τοῦ κόσμου. Στάσου νὰ θυμηθῶ—στὴν Ἰτιά μιὰ Μεγάλη Παρα-